

ΟΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΙ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΥΠΟ ΧΑΡΗ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ

ΡΟΖΑ ΛΑΜΠΙΡΗ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
 Ο Άνδρέας δέν είχε κάνει λάθος σφαιρικός
 — Μας παρακολουθεί, ελτε ὁ Ἄλκις.
 — Τὸ βλέπω, ἀπάντησε ὁ Ἄνδρέας.
 — Καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε;
 — Αὐτὸ ἀκριβῶς σκέφτομαι. Ἄς βγούμε ἔξω καὶ βλέπομε. Ἐ-
 λουν νὰ μᾶθουν ἴσως ποῦ βρίσκεται ἡ Ρόζα, καὶ γι' αὐτὸ παρακο-
 λουθούμεθα. Μὰ δέν θὰ τὸ μάθουν, ἔγνοια τους...

Τὴν ὥρα ποῦ ὁ Ἄνδρέας με τὸν Ἄλκι ἀποδιβαδόντουσαν στὸν Πειραιᾶ, ὁ Λούκις εἶχε περάσει ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς Ἀδῆς, εἶχε πάρει τὴ Ρόζα καὶ πῆγαναν στὸ τηλεγραφεῖο.

Ἐγαν κ' οἱ δύο τὴν ἴδια ἀγορία: Γιατί δέν τηλεγράφησε μόλις ἔγραψε στὴ Νάξο ὁ Ἄλκις, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει; Τί γινότανε ὁ Ἄνδρέας;...

Ἐγαν ἀκόμα σκοπὸ νὰ κατέβουν στὸν Πειραιᾶ καὶ νὰ ρωτήσουν ἂν εἶχε φτάσει βαπόρι ἀπ' τὴ νησιά...

Ἡ Ρόζα ἦταν τρομαρὸ ἀνθρώ-
 χη. Ἦθελε νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Νάξο.

Ὁ Λούκις τῆς εἶνε θάρρος, ἐνὼ ἦταν κ' αὐτὸς κατὰ βάθος ἀπελπισμένος...

Ὅταν ἔφτασαν στὸ τηλεγρα-
 φεῖο καὶ εἶδαν πὼς δέν ἔχουν τη-
 λεγράφημα, ἡ ἀπελπισία τους με-
 γάλωσε.

— Πρέπει νὰ κατέβουμε στὸν
 Πειραιᾶ, εἶπε ἡ Ρόζα. Μὲ σκο-
 τώνει ἡ ἀγορία. Δέν μπορὸ νὰ
 περμένο πειά.

Ὁ Λούκις δέν εἶχε ἀντίρρηση.

Πῆγαν στὸ σταθμὸ καὶ μετῆ-
 καν στὸ τραῖνο...

του, βίληξε ἔπειτα σ' αὐτὴ ἕνα
 ψηλὸ φτερὸ φρεσιδιὸ κ' ἔδωσε στὸ
 χεῖρ τοῦ Σουλτάνου ἕνα γυμνὸ
 σταθί. Ἀπρὸ ἔκαστος αὐτὰ ἀνέβη-
 σε στὸ Μυτιλή, ἔξιμνησε τὸν Ἄλ-
 κιαχ καὶ εἶπε με δυνατὴ φωνὴ τὸ
 Χουτβά. Ἐπειτα, ὁ Ἄλ Σαου-
 διν ἐξήγησε κ' ἔλαβε ἀπὸ τὸν Σουλ-
 τάνο τὸ ὑπόθηγμα τοῦ Ἰμάνη
 τῆς Ἁγίας Σοφίας.

Στὰ ὑπόγια τῆς Ἁγίας Σο-
 φίας ἀνεκαλύφθη κρημνὸς μεγάλου
 πληθὸς χριστιανῶν κληρικῶν. Τραχούμι ἀπ' αὐτοὺς ἐδέχτηκαν νὰ γί-
 νουν μομαεθάνοι. Οἱ ἄλλοι ἐθανατώθηκαν. Μετὰ τῶν ἐξιολαμ-
 σθέντων ἦταν κ' ἕνας καλὸς γερὸς ἡλικίας τριακοσίου ἐτῶν! Αὐτοῦς
 εἶπε τ' ὄνομα Πατά—Μεζμέτ.

Ἀπὸ τὰ ὑπόγια τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἐπὶ μιᾶ δόλοκληρη βδομάδα
 ἐδῆσαν θησαυροὺς καὶ χρυσὰ φλοριά. Ὅλα αὐτὰ, καθὼς καὶ τὰ
 κερμῆμα ποῦ βρέθηκαν στὸ Ἀυτοκρατορικὸ Ἰθασαυροφυλάκιο, μετεκο-
 μίστηκαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Ναυστάθμου. Τὰ εἰκονίσματα ποῦ ἔ-
 βγαλαν ἀπὸ τὴν Ἁγία Σοφία, ὄλα στολισμένα με χρυσόφια, ἀσημὶ
 καὶ πολίτεια πετράδια, τὰ ἐπῆσαν στὸ Ὁκ Μειντάνι ὡς σκοπὸ καὶ
 τὰ σημάδευαν οἱ στασιῶτες ὅλη τὴν ἡμέρα. Κομμάτια ἀπὸ τίς εἰκό-
 νες αὐτῆς ἐσώζοντο ἀκόμα ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Σουλτάνου Ἀχμέτ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1573 ὁ Σουλτάνος Σελὴμ Β', μετὰ τὴν ἱστορικὴ
 ναυμαχία τῆς Ναυπάκτου, ἐπὶ παρηγορία τῆς ψυχῆς του, διέταξε κ'
 ἔπεσεκεῖσαν τὴν Ἁγία Σοφία. Στὴν ἐπισκευὴ αὐτὴ ὄμως ἔπασαν
 ἡ πῶσορες περὶφῆρες πλάκες, ποῦ εἶχαν σθηθεὶ στὴν πρόσοψη τοῦ
 ἀπὸ τὸν Ἀυτοκράτορα Μανουὴλ σὺ 1116, κ' ἔπασσαν ἡ τρεῖς ἀπ'
 αὐτῆς. Τὴν τέταρτὴ ὁ Σουλτάνος διέταξε καὶ τὴν ἔβαλαν στὸν τάφο
 τοῦ πατέρα του, γιὰ στολισμὸ!

Ὁ Σουλτάνος Ἀβδὸλῦ Μετζήτ εἶχε καλέσει ἀπὸ τὴν Ἰταλία τοὺς
 περιφίμους ἀρχιτεκτονεὺς ἀδελφοὺς Πασσάρι γιὰ νὰ καινοργώσουν τὸ
 τέμενος. Γιὰ τίς ἐργασίες αὐτῆς ἔδαπανήθηκαν 5.000.000 δραχμῆς.
 Μερικοὶ φανατικοὶ θέλησαν νὰ πείσουν τότε τὸν Σουλτάνο νὰ κατα-
 στρέψῃ τὰ θαυμάσια μω-
 σαϊκὰ τῆς Ἁγίας Σοφίας, ἐν-
 τὼνως ὄμως δέν τὸν ἔ-
 πείσαν. Ἡ ἐπισκευὴ ἔ-
 κράτησαν δύο ὄχονια.

Μόλις πάτησε στὴν προκομαία τοῦ Πειραιῶς ὁ Ἄνδρέας γύρισε
 καὶ κόνταξε πρὸς τὸ μέρος τῆς ἄλλης βάρκας. Εἶχε φτάσει κ' αὐτὴ
 στὴ σκάλα κ' ὁ ἄνθρωπος τοῦ Λαμπιρη πληρώνε τώρα τὸ βαρκάρι.

— Ἐνας τρόπος ὑπάρχει γιὰ νὰ ξεφύγουμε ἀπὸ αὐτὸ τὸν παλῆ-
 ἄνθρωπο, εἶπε ὁ Γαλιᾶζης στὸν Ἄλκι. Τώρα θὰ δῆς...

Συγχρόνως ἄρχισε νὰ ξεφρονίζει καὶ νὰ προσποιεῖται ὅτι ἔχουσε
 κἀπὶ πᾶνω στὸ βαπόρι.

Ὁ ἐπιστάτης τοῦ Λαμπιρη εἶχε σταθεὶ καὶ τοὺς παρακολουθοῦσε
 με τὴν ἀκρὴ τοῦ μυτιοῦ.

— Πρέπει ν' ἀνέβω νὰ πάρω τὸ δέμα, φώναξε ὁ Ἄνδρέας. Τὸ
 γρηγορώτερο μάλιστα. Ποῦ τὸ ἄφησες, Ἄλκι; Ἡ καλύτερα ν' ἀ-
 νέβουμε μαζὺ μὰ στιγμῇ. Στὸ δέμα αὐτὸ ἔχω...

Καὶ προσποιήθηκε πὼς μιλάει σιγὰ στὸ σύντροφό του.
 Ξανατῆθηκαν στὴ βάρκα καὶ τραβήσαν γιὰ τὸ βαπόρι, προσποιώ-
 μενοι ὅτι δέν προσέχουν τὸν ἄνθρωπο ποῦ τοὺς παρακολουθοῦσε.

Ὁ ἐπιστάτης τοῦ Λαμπιρη εἶχε σταθεὶ στὴν προκομαία διαστακτι-
 κῶς. Τί νᾶκανε; Νάμπαινε κ' αὐτὸς σὲ μιὰ βάρκα καὶ νᾶτρέχε ἔο-
 πῶσω τους; Γιατί ὄμως; Μήπως
 δέν θὰ Ξαναγύριζαν στὸ ἴδιο μέρος
 οἱ δύο νέοι; Ἀρκεὶ νὰ παρακο-
 λουθῶσε με τὸ βλέμμα τὴ βάρκα
 τους, μήπως τοῦ τὸ στροφίον κ'
 ἀποδιβαστούν ποθενὰ ἄλλοι.

Ὅταν ἔφτασαν στὸ βαπόρι οἱ
 δύο φίλοι, εἶταν στὸ βαρκάρι καὶ
 διπλαροῦσε ἀπ' τὸ μέρος ποῦ δέν
 φαινότανε ἀπ' τὴν προκομαία. Ἐ-
 κει, ἐνὸς ὁ βαρκάριος περῆνε καὶ
 τοὺς δὴ ν' ἀνεβαίνουν στὸ πλοῖο, ὁ
 Ἄνδρέας τὸν πληροῖσε καὶ τοὺς εἶπε
 γρηγορὰ—γρηγορὰ:

— Ἄκουσε... Ἐξὼ βρίσκεται ἕ-
 νας παλιάνθρωπος ποῦ μᾶς ἔχει ἔ-
 λει ἔοπισσο. Μπορεῖς νὰ τοῦ ξεφύ-
 γῃς;

— Εἶν' ἀστυνομικός; ρώτησε δι-
 στάζοντας ὁ βαρκάριος.

— Ὁχι. Εἶνε πολιτῆς ὅπως κ'
 ἐμεῖς. Σοῦ τὸ βεβαιώνουμε αὐτὸ
 στὴν τιμὴ μας. Λοιπὸν; Μπορεῖς νὰ
 μᾶς βγάλῃς ποθενὰ ἄλλοι, χωρὶς
 νὰ μᾶς δῆ, περνώντας ἀνάμεσα στὰ
 βαπόρια; Ἢ σοῦ δόσουμε γιὰ τὸν
 κόπο σου αὐτὸ.

Καὶ τοῦ εἰδεξε ἕνα χαρτονόμ-
 ομα τῶν πενήντα δραχμῶν.

Ὁ βαρκάριος δέν εἶπε λέξῃ. Ἄνοιξε τὸ πανάκι τῆς βάρκας, ἄρ-
 παξε καὶ τὰ κομπὰ καὶ μέσα σ' ἐμερικὰ δευτερόλεπτα ἄρχισαν νὰ
 ξεμακραίνουν, περνώντας ἀνάμεσα στ' ἀραχμῆνα στὸ λιμάνι βαπό-
 ρια...

Σὲ λίγη ὄρα βρισκόντουσαν κοντὰ στὴν ἀκτὴ Ζαβερίου. Ὁ ἐπι-
 στάτης τοῦ Λαμπιρη τὴν εἶχε πᾶσει. Οἱ δύο φίλοι πληρώνε τὸν βαρ-
 κάρι, τὸν εὐχαριστήσαν καὶ πῆδσαν ἔξω.

— Θὰ πᾶμε στὸ σταθμὸ τοῦ ηλεκτρικοῦ; ρώτησε ὁ Ἄλκις.

— Ὁχι, γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! τὸ ἀπάντησε ὁ Ἄνδρέας. Μὴ
 καὶ μᾶς ἔχασε αὐτὸς ὁ ἀρχαῖος, θὰ καιροφυλακίη στὸ σταθμὸ.

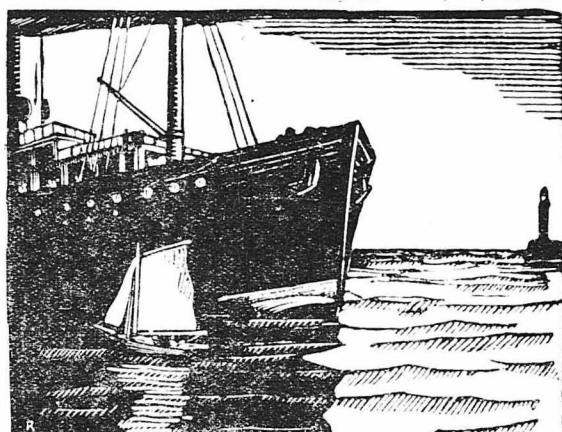
— Τότε; Πῶς θ' ἀνέβουμε στὴν Ἀθήνα;

— Ἀπὸ τὸ Φάληρο. Σὲ λίγο θὰ φτάσουμε στὸν Βρυώνη. Ἢ
 αὐτοῦμε στὸ τραῖ κ' ὄλα θὰ πᾶνε καλά...

Ἔτσι κ' ἔγινε. Πῆγαν τὸ τραῖ κ' ἔπειτα ἀπὸ εἰκοσι λεπτὰ
 βῆγαν στὸ Νεὸ Φάληρο. Προχώρησαν πρὸς τὸ σταθμὸ με χίλιες
 προφυλάξεις. Ὅταν μεγάλη γκάρα νὰ πᾶσουν πάλι ἀπάνω στὸν
 ἐπιστάτη τοῦ Λαμπιρη. Μὰ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δέν φαινότανε πο-
 θενὰ...

Στάθηκαν στὸν κίβο ποῖναν πῶσω ἀπ' τὸ σταθμὸ καὶ περμέναν
 νὰ περάσῃ τὸ τραῖο νὰ τὴν Ἀθήνα. Ἐνα ἔλλοο τραῖο κατέβανε
 τὴ στιγμῇ αὐτὴ ἀπ' τὴν πρωτεύουσα στὸν Πειραιᾶ. Ἐξάσαν μιὰ
 κρονηγὴ γεμάτη συγκίνηση, γεμάτη λαχτάρα, γεμάτη πόνο ἀντήχησε.

— Ἄντρεᾶ!... Ἄντρεᾶ!...

Ἀρχισαν νὰ ξεμακραίνουν, περνώντας ἀνάμεσα στ' ἀραχμῆνα στὸ λιμάνι βαπόρια...

Ὁ Γαλιᾶζης ἔνοιωσε τὸ
 ἄμα νὰ τοῦ ἀνεβαίη στὸ
 κεφάλι. Τὰ πόδια τὸν κό-
 πηκαν. Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς
 Ρόζας. (Ἀκολουθεῖ)